

РЕШЕНИЕ

№ 2337

гр. София, 05.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20231100502695 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на И. Т. И. срещу решение № 20077328/31.01.2023 г. по гр.д. № 58193/2020 г. по описа на СРС, 65 състав, с което са отхвърлени искове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД, предявени от жалбоподателя срещу Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи, за осъждането на ответника да заплати в полза на ищеца сумите, както следва: 2035,04 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 23.11.2017 г. до 23.11.2020 г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд в дневен труд, ведно със законната лихва върху главницата за периода от 23.11.2020 г. до погасяването, 301,60 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 24.02.2018 г. до 23.11.2020 г.

Жалбоподателят – И. Т. И., твърди, че решението е неправилно. Сочи, че за процесния период е полагал извънреден труд, поради което има право на претендираното допълнително възнаграждение. Ето защо, моли решението да бъде отменено и исковете да бъдат уважени. Претендира разноските по производството.

Ответникът по жалбата – Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните

работи, оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Ищецът И. Т. И. е предявил обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД за осъждането на ответника Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи да заплати в негова полза сумите, както следва: 2035,04 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 23.11.2017 г. до 23.11.2020 г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд в дневен труд, ведно със законната лихва върху главницата за периода от 23.11.2020 г. до погасяването, 301,60 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 24.02.2018 г. до 23.11.2020 г.

С обжалваното решение исковите са отхвърлени изцяло.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Разгледано по същество същото е ПРАВИЛНО.

По делото е безспорно, че в процесния период между страните е съществувало служебно правоотношение, като ищецът е бил служител в Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи. Не се спори също така, че по силата на служебното правоотношение между страните ищецът е работил на 12-часови смени, при сумирано отчитане на работното време, като ищецът е изпълнил точно служебните си задължения, поради което същият има право на възнаграждение.

Спорен между страните е въпросът дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на КТ и НСОПЗ – в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове.

В тази връзка следва да се посочи, че на основание чл. 140 и чл. 141, ал. 2 КТ нощният труд е труд, който се полага в периода от 22:00 часа до 06:00 часа. Трудовото законодателство предвижда, че положеният нощен труд се отчита и се заплаща увеличено в сравнение с дневния. Увеличението се изразява, на първо място, в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършва със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време (подневно или сумирано), съгласно чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, и, на второ място, в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение, чийто минимален размер е установен в чл. 8 НСОПЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 176 ЗМВР, брутното месечно трудово

възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, като на основание чл. 179, ал. 1 ЗМВР на държавните служители в системата на МВР се заплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22:00 часа до 6:00 часа. Съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Нощен е трудът, който се полага между 22:00 и 6:00 часа. На основание чл. 187, ал. 3 ЗМВР, работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8- 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение.

Съгласно Тълкувателно решение № 1/2020 г. от 15.03.2023 г. по т.д. № 1/2020 г. на ОСГК на ВКС, при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на КТ и на НСОПЗ (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) и следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове. В ЗМВР и подзаконовите нормативни актове липсва уредба във връзка с трансформиране на нощния труд в дневен, като с оглед отговорът, даден в цитираното тълкувателно решение, при сумирано отчитане на работното време на служителите от МВР, работещи по служебно правоотношение, не следва да се прилага субсидиарно правилото за трансформиране на нощните часове в дневни, установено в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, при приложение на което правило часовете нощен труд следва да се преобразуват в дневен с коефициент 1,143.

Следователно, ищецът няма право на претендираното от него допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 23.11.2017 г. до 23.11.2020 г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд в дневен труд, съгласно чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, поради което главният иск с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и обусловеният от него иск с правно основание чл. 86 ЗЗД се явяват неоснователни.

Във връзка с изложеното се налага извод, че въззивната жалба е неоснователна, а решението на Софийски районен съд – правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора само ответникът по жалбата има право на разноски, като на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в негова полза следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 100 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20077328/31.01.2023 г. по гр.д. № 58193/2020 г. по описа на СРС, 65 състав.

ОСЪЖДА И. Т. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. ****, да заплати в полза на Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи, с адрес: гр. София, бул. ****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____